اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دي کتاب سره ډيره
خواري کړې ده او په ډير عاجزانه طور ئي تاسو ته دَ مطالعي په
غرض ډالۍ کوی د دي کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول يا
زمونږ نسبت تري لري کول نه صرف دا چي اخلاقی جرم دے بلکي
ډير سخت منع دي

پښتونستان
پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او دلدار

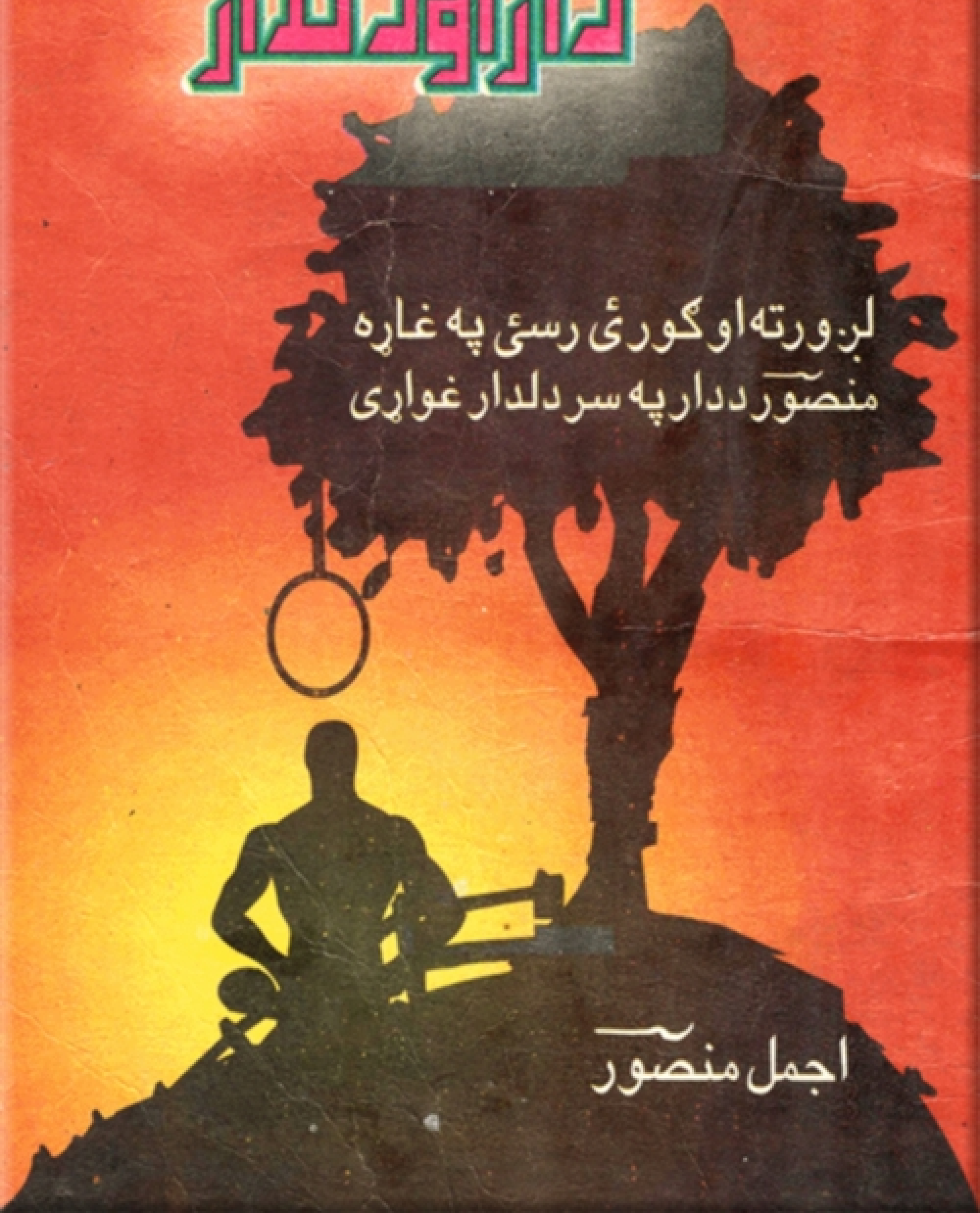

لږ ورته اوګورئ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

اجمل منصور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ——— دار او دلدار

د لیکوال نوم ——— اجمل منصور

کتابت ——— محمد رسول پښتو اکېډمي

سرپانه ——— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د کوسېره

شمیر ——— پنځه سوه

د چاپ کال ——— نولس سوه اته نوي

قیمت ——— ۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو تورچې (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منـنـه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راحي، شعیب ساگر، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے.

د هاغه ښاغلي دي چې ځنه ئې دې کتاب چاپ کولو ته رو پا رولم زما حوصله ئې پوپه دوه کړه -

عطاء الرحمٰن زهیر- ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سید افضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما ددې کتاب سرپاڼه ئې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم مرسته کړې ده -

ګران مشر نور البشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دې دواړو زما په دې کتاب څو کوښې لیکلې دي - زه ددې پوره ته ذکرشوؤ ملګرو او مشرانو سره د سید قیوم - افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د تولو غړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصله ئې اوچتي کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوو حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بيانيږي چې هر څو که د غه اصطلاحات يا واقعيات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بيان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په د غه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بيانيږي -

زموږ د نوي دور يو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولې دے - او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے - اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئينه کښې کتلې دي -

منصور ه څه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګند کړو له يو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه تو له شاعري مجموعي طور په د غه خيال رنګينه ده - زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصوبه د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا شاغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو وېښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه د ده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه و نُبلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دُعا گویم چې خدائے دے له ژوند ورکړي نو ده برخه به رووېکي -

نورالبشر نوید
افغان کالوني پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل ثوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پیدا نهٔ ترې پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې يې کار نهٔ يې غرض شته
نهٔ سجدو ته مولیوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سیال يې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

ځیل چوپال

۱۷-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دنوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه کوننګ دې شمه بل کله درنه سوال اوکړمه
دنوي کال سحره ماله به جانان راولې

۹۲ - ۱۲ - ۳۱

ما څېګر مال

خېل چو پال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا بې مخې اول ماته یه ولاړه وو
نن یې زه در کښې ولاړ یمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زه څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانان کیله اوکړمه جانانه
زه د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دین په وخت دې جانانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم بانـدې غمجن زماجانان دے
والله چې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ کړے دمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس درنه کوؤ مه
دستاسو خیمنتوب دے که خپگن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب یې پوهه نه شم
او ستاسو نظر په کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې یې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه گیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دړړ مې په میکده کښې
چې په لسن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زورکړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلے یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده ئې د ماځیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي وبُل دا ته چې دننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په ذرهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لیونے کړمه منصوره
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملائکه خوله کښېنوه یوځل په شونډو

رشید(۱) په مچ مجروح(۲) په سترګو ډیکې
هیڅ اوسه نېسکه تکل په شونډو
په تخیل کښې لېونتوب را واخلي
کله مچ رامي شي غزل په شونډو
غاصب مي خوله ګنهګار بولي
مانه دے پاتې شیشه محل په شونډو
پرون يې ماته وسپل خپل ګناه ده
سن يې شراب څښله بهېدل په شونډو
غوټي زېګ شي په ما ورپېښېږم
اجمل چې خوله بدم د اجمل په شونډو

۱- مامون رشید رشید ۲- مشتاق مجروح یوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
میخانې ته مې سلام دے

مونږ د ژوند په ژرندهٔ دل یُو
کهٔ کورکړان دے خو ناکام دے
داچې یو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
داچې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خیام دے
اریانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

یار مقطې نه مخکښې ووې
د پاگل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خيالات خواره واره شول
رول که لږ شان کم وو خو اوس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګډ رانه به که دغه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګه به مې له تانه زړګے بنده شي
منکرې چې مې تمول په امارات خواره واره شول
ما وې يارته به يو، يو سوال کومه چې سبا شي
بيګا چې په مازغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسين ته په سلګو کښې داسې ووې
تنها شومه چې تمول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به ئې هم اودي هم بې وائي په سرو شونډو
منصوره که نړۍ کښې دې ابيات خواره واره شول

پښته ۹۳ - ۳ - ۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نوُر هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه چې او غورځېږي
زړه مې د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګې څه لیونې غوندې دے
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې یو وار څه کوه
دا لیونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نۀ لري
کنه مسټین دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نۀ دوکېږي
منصوُر د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لوُ یول هم فنکارې ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکارې ده

د حسینو ژړول هم فنکارې ده
د حسینو خندول هم فنکارې ده
تش دا نه چې ارمان او وژنې فنکار شي
د ناخوبونه تېښتول هم فنکارې ده

ګوانه دا ګورې د هر چا زړه نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکارې ده
یا رب ګاه خندا کښې ووېل منصوره
ستا په شان غزل ویل هم فنکارې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځیگر پیا ټي شو
هغه منګې هغه کودر پیا ټې شو

خنګه منزل ته زر ور ورسیږم
چې نیمه لاره کښې د سبر پیا ټي شو
آخر پښتون یم مېلمه خنګه وشرم
د یار غم کور کښې د ځیګر پیا ټي شو
اشنا زما د سره کوزنه کړلو
د عشق پېټې مې په سر پیا ټي شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې ښاد پیا ټي شو

پیا ګل منصور په جانان هرڅه بائیله
تش د لفظونو جادوګر پیا ټي شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګونه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پیالو نهٔ یمه

څله مې سوری اوس په کڅو اولې
اوس دې د ذرهٔ نه د وتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند ري مه وايا
چپ شه بې وفا سند ري مه وايا

يو ځل مي د زړه نه اوبا سلے دے
بېرته د اشنا سند ري مه وايا
دا مي سرمايه ده د دې ستړي زړونو
څه وائې چې دا سند ري مه وايه
غلے شه ساه واخله په توله کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند ري مه وايا
ځله مي ماته بنه ژبه چاړي دبنه ده
يادوې چې زما سند ري مه وايا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند ري مه وايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګې د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونې د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګې د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما پرېښتو سره روغ تللو
ستا منګې د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېښه ځُله کېښودله
سُور اننګې د سترګو رپ کښې ورک شو
یار مې لا ګُل زلفو کښې ایښې نهٔ وو
چې پسرلې د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوښ ګڼلو
هغه لالې د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مې چېچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مړ راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردې وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رو نه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته رو به ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

"ګل"

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پتنګي ګل يې
مانه ور کېدے نه شي
ته د پسرلي ګل يې

ستا ونه چنار چنار
ستا ژوندون خمار خمار
ستا خندا بهار بهار
زړه زما بيمار بيمار

ته د ليونې ارمان
ته د ليونې ګل يې

خوند دې زلميتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړه په زلفو خوب کوي
سترګې مسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې بانډې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدے نهٔ شې
ستهٔ د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچې مې په ښه نه راځي
نوم بې په خله نه راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ما ته
په نیمه شپه نه راځي
مونږه قتل ساندې وایو
مونږ له ټپه نه راځي
یاره که هر څه ووے
ماله غصه نه راځي
پښې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکو ګیله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نهٔ وینم سوزېږم
زهٔ ترکومې په سوزېږم زهٔ ترڅو به ویلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په داسې بریډ ولاړیمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، کهٔ ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن ئې هر یو چوپال سوزي
نن ئې هر نیځې زړه بېږي
هره پېغله ئې سرتوره
د سرتاج په کټ غورځېږي

د مور پلار په مخ کښې یاره
زوئے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نه وه
هغه پېغله سرتورېږي

پښتون ورک پښتون تالاشُه
د نجیب سنګر وراښېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال وراښېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې

ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره بنارسې کښې

خپل وطن ته واده کېږي

نهٔ څو ډول شته نهٔ سُرنا شته

نهٔ زما پېغلې ګډېږي

د رقيب په ساز شو نو

پښتون هر ځای تالا کېږي

نو خدايه ولې، خدايه ولې

په مونږ د ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې

د حسين جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي یُو مونږ دواړه
حسینو په دردمن زړهٔ دردولي یُو مونږ دواړه

هر چا زمونږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلے
د هر چا په خفګان تل زړېدلي یُو مونږ دواړه

ربار رو ما د یار د کوڅه پرېښودې نهٔ ده
رقیب کهٔ د جانان چم کښې کنځلي یُو مونږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
کنځل مهٔ کړه یو بل ته نازولي یُو مونږ دواړه

تش نوم مو یو شان نهٔ دے په کردار کښې هم یو شان یُو
منصوره یار له د ربا نډې ختلي یُو مونږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تاتوبې اوویستې
څکه ساقي د مېکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم د والوتلې
څنګه په چل چلکېنې دې بېښې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه ئې تسبې اوویستې

غربته روک شي دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

ئ
تابه منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غېږه کښې لوۓ شوي يه
خوب وينم کهٔ تهٔ وے چې مابڼ ته څو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته څو

زهٔ درسره لار باندې قدم ناخلم
څنګه تهٔ لا څهٔ وے چې مابڼ ته څو

څنګه د يخنۍ نه ګوګله شوے يُ
بيا به راته نهٔ وے چې مابڼ ته څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وېشل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سُور مقتل دے

ته پرون سیرې کړېوان چې چم ته را غلے
چا وېشل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وېشل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره سزل دے
ستا ښائست خو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده ول دے
ز لمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
داسې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غږ بښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پرمخ تګ دعویدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غوندې په دار څوک زوړند نهٔ شول
دېګوانه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبر يم ساده يم كليوال يم
ته د ښېښ محل زه د چوپال يم

ټولو ته يوشان ټول را ته يوشان دي
ستورے يم نمر يم هلال يم
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال يم
اوس مې ماتې اوسنله پوهه شوم
ياره باكمال يې بې كمال يم
پاڼې مې غيرت د تاريخ ډكې كړې
زه يم پښتون يم ننګيال يم
سر بېر، ګرېوان سېرې پښې ابلې پښې
ستا مينه كښې داسې په بد حال يم

اوكړه ما منصور باندې زېښت ګله
ستا د ياره دار باندې خوشحال يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغور ځېږي
قدم اخلي وړاندې وړاندې!
د جانان ویښته سپینېږي
کال په کال چې بوډا کېږي

زه به خندګه ورته ووایم
نوے کال دې مبارک شه

د ګوټه ماشوم ماشومانے
د بچي وسه د خوراک
چې دوړې پسې ژړېږي
چې يې خوله نه راتولېږي

زه به خندګه ورته ووایم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعري کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکي يې بهېږي
د چا زړه پرې نه خوږېږي

زه به خندګه ورته ووایم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نړۍ نړۍ ځانګړې
دا ورځې ورځې پاتې
د غنۍ نه چې د پېښېږي
په جامو کېښې نه ځېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

دا چې ناست دې په بازار کښې
تولې خېږې په لويه لار کښې
څوک د دۀ په حال خبرېږي
چې په دۀ به څۀ تېرېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

نوې کال چې راروان دے
دې کښې مانه يار روان دے
يار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړۀ خوږېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د ځا مينه کښې ګهائل دے
دم درود ېې نۀ چلېږي
چې په يار پسې دردېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مې زړګي ته راننزدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مه خوښېږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه درنځ طبیب نه شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته وئېل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووئېل!
مُلا د خوارې عقیدې جانان دے،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مې راوستلې شي بهار کېږي
د زړه کې ویښې به اونولم گلزار کېږي

ستمګره یاره کله به لا دروځې!
تور د سترګو مې سپینېږي انتظار کېږي

شهزادګۍ د شپېره غونډیه ما خبر کړئ
د یوسف پشان به حال شوم کړهار کېږي

کهٔ زمونږ کلي کېږي داسې محل نشته
چا سپیاکې دي تېلې ستاسونبار کېږي

ماته یودي لیونے یمه منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولې دې
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې ژړه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه وليکم رنګين غوندي غزل سپرليه
زمونږ په سيمه باندي بيا راشه پوځل سپرليه

ستا په ورتګ باندي محفل چي سپېره شوی وُ تيول
راشه رونبانه که نن بيا هغه محفل سپرليه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بي لتا سپرليه
والله چي نهٔ کوي قرار پښتني ګوګل سپرليه

په کوم محل کمو مانبو کښي چي ستا هوانهٔ لګي
خاوري دي شي هغه مانبۍ هغه محل سپرليه

پرون رباب چي راله ستا د راتلو زيری راکړو
لا يم تر روسه په انتظار باندي رحجل سپرليه

د آزادۍ په ورځ ننبته ۹۳-۸-۱۹ سحر مال خيل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوځ به د رقیب په چل روول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سورے سورے د ننه په کوګل شي

اے صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په ټوټو، ټوټو کښې يې د زړهٔ غل شي

مُلاجانه تا نه هم به جنت هېر شي
کهٔ راودهٔ چرته د ښکلي په څنګل شي

تهٔ اجمل پوره اجمل نهٔ يې اجمله
تهٔ اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور په زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقۍ کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سر سنگے د هر سوال یمه د ترکو

دُنیاوي کار سا نه نهٔ کېږي یارانو
چې ا نښتے په جنجال یمه د ترکو

چې په مخ ئې د ویښتو خطونه راشي
د یر خنده په د غي حال یمه د ترکو

داچې مارجمل د ځان په څوا کښې کښېنه
محلتے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګی غواړي لاله خونړې مړو کښې اوسېدل
نور منه کښېني زمانه ربادو کښې اوسېدل

پروا مه کړه زړګیه که د سختو پتا راغله
حسرت مې دے دیدار تورو کمڅو کې چې اوسېدل
روکېږه ملاجانه نور دې نه زور د وعظونه
د یار سره کوم به مېکده و کښې وسېدل
لږ ترس په ما او کړه غنم رنګیه جانانه
ترخو به زه کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وایي ملګرو
څم نور نه کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره پوهنیه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړګوټه اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب

طرحه : اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے دو - نیټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کېږي دا سې بېل چې ځان له يار کړم
ستانه نهٔ شم صبر به لې ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
بنکلے يار مې تل تېږ باسي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زيړ وي ښېښې مې رېږي په بد حال يم
ستا په ورانده کُل مخيه چې ګفتار کړم
چې يوځل وائي زما نامه وا نخلي
لږ نے يمه بيا هم دلدار دلدار کړم
بېرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوىٰ کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال يم تهٔ کړم نهٔ يې
چې نړۍ کښې دې د ښکلو توبه کار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه پیکه غونده کښې شپه ده
خو یارخوا کښې دے خوبه ده

ستا د زړه نه به او نه ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم دیوې بلو مه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شنج په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څه ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راسه کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځیګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے یم ستا د مینې په نوم
د پیاڅې مینې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوړیه ورځ به اورکښې سوزي
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به څه ځائے کښې دا پڅغې آورم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښشته دے پېغلې نهٔ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څهٔ شوې

میا شتني لیکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بیا څه کوم د روم و شام ښکلي
څوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې مو تېره چا سره یاري نه کړي
داسې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره که تا یاري پاللې وه
اوس به په دنیا نه وو بدنام ښکلي

سوبز څو په کنځلو کښې هم نه یادئ
نور څو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده اوکړي بیا ئې ماته کړي
دا منصوره دې زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړې
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقیبه که هر څه اوکړې صبر وله مې ترې نه شي
د دې کوڅو ملنګ یم د دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څه اووېم جانانه
نه مړو کښې حسابېږم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئې شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے دچا زړګے غواړي

اوس به بنه په نره مزدوري کوم
ګل چې اوسېدو له کورکے غواړي
د ستا په دولت ستا په محل نه ده
مینه صفا زړه صفا تن دے غواړي
وینه د زړګي دې پرېنه اوشیندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
هر مابنام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې اوباسه د زړه نه خو
نه صبرېږي بیا هغه سرے غواړي

ژوند ېې ورله تول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصور ته بیا هغے غواړي

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

خان ته په کمه خُله مالیار وایي زه بوټی نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې ماڼۍ کښې څنګ خوشحاله اوسې
زمونږ د خوار و ګرېوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړي اثر د ښار بې درده خلقه
زه کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه ناترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نخو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه په ماڅه روژه نه شول
په ژوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کوڅې پرتې دي تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دې چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زه به دې تر کمې انتظار کړمه
ماته جوړ دپاسه پاګل نشته دے
ستل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې درته اوستايئم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ماته ئې خپل ګناه په ګوته نه کړلو
زه منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهے یم ما پرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بلبل نهٔ دے صیاد دے

بې له تانه سکه کور بغېر د موره
ستا په سرخوښې د زړهٔ چوپال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هر ځاے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هېڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما چېل اشنا شیداد دے

وه ربباره نن پاګل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلاني
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا ګانې قاتلانې
ژوند د ارمان مې وژني خندا ګانې قاتلانې

منت درته کوم ګوره له مانه لرې نهٔ شي
زړګي مې خوښوي ستا سو پشانې قاتلانې

اثر پر به سته ګلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتلګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر څخه وځي او داسي وائي
ددې نه سپوا نشته سزا ګانې قاتلانې

نادان زړګے مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږۀ په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څۀ وزړګے بل څۀ وائي
زړګے قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته وګوره ئې رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما د خپل درد سند ډکولې ګله چرته کېنې وې

ستا په سر وایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پایزیب مې واچول وربل مې خور شو
ماته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زه لیونے ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جامې مې ستا کوخه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښه د دیوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما پېټې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نه دي درځي ځواله غتې سرې دے
خوار زړګیه جوړې ستا خوبن شوے دے" دے

د جانان مخ ګلستان بریتې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې یو یو اسنګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مه کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګرندے دے

څه که عمر ئې اویا کلونه تېر شه
لا ځو فکر د بزمي بابا ځلمے دے

زما بدي شي او ځوا ته مې کېږي
دا منصور ځو عجیبه شان لېونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
د لته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه ستړے یم یارانو په قلارمې پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ بانډې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ دے مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګید
زما په مرګ بانډې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې که توږ دې او که سپین دې
ماته څه یو د یوسف پشان حسین دې

دا ژمونږ د باغ غوټې په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغی څو ګل چین دې
څه برون څو باران لا د وه کندې کړې
اې رببا ره نن به راشي اسمان شین دې
خاورې ژوند کښې د مستۍ سند ې وایم
دا سبق را ته بنودلی ابا سین دې
ماړو ون وښل چې نوم به مې ترې هیرشي
لا تر اوسه ورته یاد دې یار زهین دې

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور څه خومره رنګین دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په سترګو د کوره بهرنۀ را وځي
که د رقیبو د پېغوره بهرنۀ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښي د ملنګۍ مۀ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنۀ را وځي
د ښار ماښام د لوګو ډک بازار زمانه لګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنۀ را وځي
زما مشال لکه د مرۍ دے دیارمینه کښي
سرے په خپله د خپل کوره بهرنۀ را وځي
دا یو ویشتمه صدۍ ده که دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه کورے سرتوره بهرنۀ را وځي

ساقي ویل چې دا منصور را ته پاګل ښکاریږي
په رضا څه کوي په زوره بهرنۀ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدائے خبر په روږي باندې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تاچې مې یادونه زړه کښې ووژلے
کوم پښتون په کور میلمانه وژني
تاکه د زړه راز ووے په دار شولے
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما خو د خپل زړه دا خپل ماغزه وژني

څه کنه هغه خو آنا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدائے دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
ته په خپله یې ستا پېښه
بیا جامې مه اچوه سپینې
د بابې د زړهٔ قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

بخشو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چا پېږېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا صورته ګرېږي
اے سمن دهر چا زړهٔ کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې روسېدے

ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لوړکۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څهٔ عجیبه ښنا پېرۍ یې

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې روسېدے

اے زما د زړهٔ ملګرې

اے سمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے رونبرې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتې ګل هم

زما کور کښې روسېدے

دي ښواڼه ښواڼه مې د قيصې خلق
څۀ رنګ دي لا ستا د ښارې خلق

تا چې مې رېښې رېښې کړېوان ګنډه
وو به په تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ما سره په څنګ کښې اودرېږې
يم حېران په څه اخلي لمبې خلق
يو رقيب ښونه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان مې دوي له پوره نۀ کړلو
څله کړې خدايا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښواڼه دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

سر که نه د منصور روستو به او ګوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار بښتيا وې زه پاګل وم
چې د سترګو نه سمېږي داکږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تر بنه اوکړو
چا چې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لا دو بادو پرېوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او دوې خُلې

چې بناسته ګلاب مستي کړي زړه کښې وايم
کاش چې بښکل يې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلبل د پاسه کان کان کول
نن چې ستړې مې خوږ لې د ډېرشل د پاسه
ساته خه پته وه جانانه چې به ته را دروم
ما خو نه سړې کوم څوک نه مې لاس ونيولې
زه خولا ها غسې د بوال باندې څو پيا کې تم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زه به جا مې اووېنځم ځان له به کمڅې اوکړمه
ته په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زه به غويان پېټي ته بوځمه کيا به روکرم
ته را پسې روستو چو که په لاس رامنډې وهه
په شنو وانبوکښې به اوده شو غوان به موږ اوترو
ته به شپېلۍ غږوې زه به دې ستا ځم تېو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سو پيا کې بره کېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کنوُ مه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې دا سې وویې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهر ونه چېړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائې شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلام کړي ناسته د رقیبو په تولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ ستا خوښ نۀ یم ستا د غم خوښ یمه
بغېر لتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله بښېګړه کوم
ځکه خو زۀ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغېر په چا ستم نۀ کوې
خو زۀ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نۀ جارو ځې
غربته زۀ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر شخۀ و پښلې نۀ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل ئې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ سره مې ځان او نغاړلو
ښپې برغنډو پله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مړاوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے ته زما پشانې نهٔ شوې
ژوندګې څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان او باسُلو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبنسکې مې به مخ باندې را ماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پياتې شوې

اوس به د مُلا دخوانه پاسمه
بيا د محبت سندرې زياتې شوې

ماچې پېکښې خاورې په سرنوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نه بڅلا کېدلو نحو مجبوره شو
اوبنسکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقيب دچم
څکه ئې حوصلې د زړهٔ ميراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زه د هر چا په غم شلګی وهم
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ماته یې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

خنګه په دار یې خېژوي اوګنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نۀ لګي د بیاره روس په دې کلي کښې
زړګے به څۀ رولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
مانه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یار ته سلام نه یس د بیاره د رسي ووایه چې
بغیر لستانه ایسار بېنې نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندن ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نۀ دے پاتې هیڅ پوُله پېتې کلي کښې
صبا په لوۓ سفر روان یم مروره یاره
او ګنهه دا مې اخېرې ماځیګرے کلي کښې

زما یقین دے څکه نۀ د رحم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
د ساده باده جانان به مې پاګل کړي

بس په دهٔ باندې هم روښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژرندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکه ماشوم چې بناریه کښې ورک شي
داسې مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ سته او کور مه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
نکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې اوښنو ایسله خود کښې راشو
زاهد چې اوښني مېخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفا نه بناځي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څه اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلې چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شناکور دے
ورته دوه سترګې خلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وې خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوبو وسور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي

پام کوه سترکو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ دنیا مې چرته زور وانخلي

ددهٔ پـه مړ وجود به څهٔ تبر بڼ یې
چې یې قدم په خوا د کور وانخلي

د لسته به څنګ غریب په خیټه موړ شي
چا نه روپۍ چې قرض پور د وانخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي خو
ستا په سر هیچرې به تور وانخلي

بیا خو منصور نهٔ دے دروغ به وایي
ګل نه چې بیا مې خُله په زور وانخلي

په کوم خُله به ځان ته وایي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار بیینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې وکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کڼه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیسنه ده

یو ما ښ ته ختے نهٔ شي
بل دې یو یو سړ پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصوړ مینه ښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې یار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفا ئې ووئیل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغیر د یاره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقیبه زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوڅو کوڅو بربنډو سره او ونهٔ نخلي
د دې د یرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مینه کوم مینه در نه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بزغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ویجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما په نوم شرمېږې زه خو ستا په نوم بدنام یم
دا سې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذرهٔ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې راته خراب دے که ا و بو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو ځاځکي ساقي ها غسې په جام یم

ستا د مینې پر ځنګ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم تېکرې خورمه، غور ځېدلے ګام په ګام یم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبر بېشم
سحر تا ته په سجده یم دا شنا چم کښې مابنام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مي راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پسهو نيسے ختم نهٔ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلے مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانو دنه مې قتلېږي لا تر اوسه

يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل دے
بچې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېر دې چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به خپل منزل ته ونه رسي
رووایه ماله به خوب ځنګه راشي
سر چې مې ستا ځنګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کېږد و رشنا زما غزل چې
ستا دې ځلې کنځل ته ونه رسي

مړ به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېوني اجمل ته ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ايرو غونډې ايرې کړې
وه زړګيه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وريځې راخورې شوې
که حسين په سپين جبين زلفې خورې کړې

ځکه اوس د غنم رنګونو کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلې غواړې
لېونيه مابه زر ، ذرې ، ذرې کړې

ملا وسيل شاه دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي يم"

څنګه روس مې پېژني
ښه په غور راوګوره

هغه زوړ اشنا دي يم
موږ چې پټ پټ تونې کړو

تا نه چې ورک شوے وم
مانه چې ورک شوے وې

روس دې خيال کښې راغلمه
ستا جوړې ياد ېږي نه

هاغه د روژو مابنام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوهه شوې
روس درته درياد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوې يه

هاغه زوړ اشنا دي يم
هاغه زوړ اشنا دي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړه ورته زړګی نه ښکاري
هغه سړی د سوز په و قابل دی

چې هر یو ښکلي پسې ځي، چې کیږي
زما زړګی د سوز په و قابل دی

انا الحق

یو ویشتمه که یې که هم انا الحق ووي
په قسم چې به یې چټ خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نه دی لېونیه
چې بې ستا غوندې کښې جټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ ، مني روکنه

بغیږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه کې ګل وریته شوله
زما د ویني رنګ ، مني اوکنه
ماپه د هلي هم باچاېي کړې ده
زما د توري شرنګ مني او کنه
چې راګوزارشوم یارخنداکښي وویې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښي څنګ پرېښوده
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زارې
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زارې
ستا د وګړو سپينو زړونو زارې
ستا د زلمو د همتونو نه زارې
له تا لوګے له تا قربان وطنه
په ما د هر وطن نه ګران وطنه

زۀ ستا په خاوره زېږېدلے يمه
زۀ ستا په خاوره لوبېدلے يمه
ستا په نوم هرچا پېژندلے يمه
تا په قدم قدم ګټلے يمه
وطنه
مونږ يُو په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زۀ ستا صحرا په لندن نۀ ورکوم
خيبر په ملک د دښمن نۀ ورکوم
زۀ ستا کوڅه په ګلشن نۀ ورکوم
پېټې د بل په وطن نۀ ورکوم
رسوم بېرغ دې تر اسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستړګه سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تا تړه که کوهستان دے
که ستا شند ورکه ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کړم ځیل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مانټوره یم
په تا باندې سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې آباد کړمه ګوانا وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړ لو وران زما زړګي
پېدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

مسګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا دپاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه مسګرو
لاهو کړه په ښائسته و د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېللے دے پتے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلا ت کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

د فطرت د ښا ښتونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنۍ
څو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم

تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم

د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا مینې د جنګونو طلبګار یم

ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وې
زه په ویخه د خوبونو طلبګار یم

چې مدام ماسره ستا په ځائې یو ځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اوونه لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر اوونه لید و!

دیار د هجر په دیوه باندې مې ځان وسېزه
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اوونه لید و.
ماته د ژوند د بنګلا څه پته ده څه ته وائي
ما زندان تورو تیږو کښې سحر اوونه لید و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نن مې دیار په انګو کښې سحر اوونه لید و
بیګاه مې خوب کښې د رقیب ګریوان تار تار کړو ګله
چا په ریبنو ریبنو جامو کښې سحر اوونه لید و
موږ ه ټکې د ژوندون په هر ډګر رونخوړې
موږ ه په دې سپېرو تندو کښې سحر اوونه لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصيّت منصور

ﭘﭽﻲ کله مړشمه زهٔ
نو ما په خاورو بنخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے رواباسئ
کهٔ بيا سوزېږمه زهٔ
خير دے پروا نشته دے
رواباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږ دو سلګو
څرته هغه اونهٔ سوي
ﭘﭽﻲ مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصيت دے زما
دا وصيت دے زما

يادګيرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې ديو نظم په خيال کښې ليکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورپسې تښتي په اوښ به یې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زه د پر خوشحالېږمه
زه د خوشحالۍ نه په جامو کښې نه ځائېږمه
مخکښې به جنجیان وي اوښ به روستو کېجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناسته سهیلۍ به ورسره وي ښنګ په ښنګ کښې
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائي د توپچۍ منصور ناوې خفه کېږمه
روس به د پر عالم راشي غلۍ شه ژړېږمه
تاله به کوسۍ او مېښ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library